

Wanderink

ANASTASSYA SAVITSKY

Kleur je leven!

Lotte Ogiers

Gezien op 08 maart 2025
hetpaleis, Antwerpen

Theatermaker Anastassya Savitsky emigreerde als vijfjarige van Wit-Rusland naar België. Deze allesbepalende gebeurtenis beïnvloedt ook nu nog haar identiteit en theaterwerk. In 'Wanderink' combineert ze haar fascinatie voor alternatieve werelden met haar kinderlijke liefde voor tekenen. 'Wanderink' biedt vrij spel. Dans, muziek en tekenkunst zetten hun scheppingskracht meer dan in de verf.

12 MAART 2025

Alles is mogelijk op de schans van Anastassya Savitsky. Achter die schans staat ook een projectiescherm. Beiden zijn wit. Het doet me denken aan het tekenbordje waarop je als kind met een zwarte stift lijnen, mannetjes of vormen uitprobeerde. Aan het latje waarmee je al die lijnen in één beweging kon wegvegen en dat witte bordje plots weer andere werelden voor mogelijk hield. Dat is eigenlijk ook de premisse van deze kindervoorstelling.

'Wanderink' is een bedwelmend kleurrijk lijnenspel waarin je je traag voelt wegzakken.

Kunstenares Marlies Vander Straeten tekent live lijnen en figuren op haar computerscherm. Ze worden geprojecteerd op de schans en het scherm. Het zijn geen flitsende pixelbeelden die op je netvlies branden, wel een bedwelmend kleurrijk lijnenspel waarin je je traag voelt wegzakken. Er ontstaan abstracte kleurplaten die nu eens expressionistisch jazzy swingen, dan *klingelend* overgaan in dreigende dondernevel dankzij de livemuziek van Tim Vanhamel. De lichamen van Anastassya Savitsky en Gudrun Ghesquiere walsen en wiebelen door die kleuren en klanken heen waardoor 'Wanderink' vonkt en knettert als een psychedelische aflevering van 'Tik Tak'.

In een wereld waarin luide leuzen en choquerende beelden het kinderbrein overspoelen, biedt Savitsky een fijngevoelig weerwoord door alle zeggenschap

toe te vertrouwen aan de (kinderlijke) verbeelding. Ze kiest niet voor een boodschap of lijnrecht verhaal maar schakelt het jonge publiek in als autoritaire verteller. Welke (alternatieve) wereld zie jij? Iedereen zal 'Wanderink' anders beleven.

De trip begint wanneer Savitsky, in foetushouding, heel langzaam de witte schans afglijdt. Ook haar kostuum is wit. Tim Vanhamel laat dit gebeuren zonder enige klank toe te voegen maar het geluid over te laten aan het zachte geschuifel van het lichaam dat traag de weg naar de grond vindt. Tot er plots groene lijnen op de kleren van Savitsky kronkelen die zoals fijne takken het licht opzoeken. Je hoort zachte muziek.

De lijnen vertrekken in een latere fase niet enkel vanuit het lichaam van Savitsky of Ghesquiere die haar heeft vervoegd op de schans. Er ontstaan ook cirkels en geometrische vormen die als personages spelen met de dansers. Ze worden voorwerpen van hun verlangen, of laten de dansers schrikken door zo plots op te doemen. Niet alleen de lijnen leiden stilaan een eigen leven. Zelfs hun felle kleuren krijgen, voortgestuwd door spannende klanken, een andere dimensie. De lijnen, die kleuren, versmelten plots tot een dreigende massa die echt eng aanvoelt. Dankzij het indrukwekkende samenspel tussen de drie kunstvormen ontstaat er een diepteniveau. Eerst was er niets, een wit blad, dan het lichaam, dat lijnen in zich draagt met kleuren in haar kern. Alles leeft in deze wondere wereld.

'Duisternis', hoor ik een jongetje voor mij plechtig fluisteren.

In één van de laatste scènes laat Vander Straeten al deze kleuren en lijnen naast elkaar bestaan. Ze veegt haar scherm niet meer schoon. Ze tekent op de vorige vormen waardoor de achtergrond steeds meer kleur krijgt. Vanhamel geeft deze wirwar nog meer bijklank op zijn elektrische gitaar. Soms doemt er iets herkenbaars op zoals eendjes aan een plas water.

Waar in de eerste scène van 'Wanderink' nog liefelijke bloemen verschenen, onderschatten de makers niet wat er allemaal in de hoofden van kinderen afspeelt. Want waar het witte vlak tijdens de voorstelling alle kleuren krijgt, soms kriskras door elkaar, dan weer gewoon knaloranje met paarse stippen of gebatikte vlekken, wordt het nu ook zwart. 'Duisternis', hoor ik een jongetje voor mij plechtig fluisteren. Wat stelt hij zich daarbij voor? De emotionele lading van dat woord bewijst dat Savitsky echt wel slaagt in haar opzet om met abstracte vormen, bewegingen en muziek een wereld op te roepen die invoelbaar is. In haar bevreemdende, poëtische apotheose toont 'Wanderink' dat ronddwalende en twijfelende zielen elkaar vinden. Als kleurrijke sneeuwengelen laten ze hun sporen na in de leegte van de zwarte nacht. Dat is hoopvol geruststellend.